

Drakonoši v Bystřici nad Pernštejnem (11. - 12.6. 2016)

Je sobota 7.00 a pomalu se scházíme na autobusovém nádraží. První já, druhý Kuba, třetí TomTom a Fanda a pokračují v různém pořadí Luky, Barča, Míša, Kačka, Anča, Smrk, Áďa a na závěr i Ivonka a Mára. Někdo kouká rozespale, někdo valí bulvy na velké množství buchet, které se už nevešly do ruksaků a někdo na Áďovu karimatku o velikosti něco mezi Queen size bed a King size bed. Ve smotaném stavu připomíná protitankové dělo, po rozbalení se blíží ploše necelého půl hektaru. K tomu batoh na zádech, batoh na břicho - tramp jak má být.

Autobus přijíždí, nandáváme četná zavazadla nejen na záda, ale i na břicha a zbytek bereme do rukou. Řidič autobusu, když nás vidí, tak také valí bulvy a rosí se mu čelo. Avšak prodej jízdenek proběhl více než hladce a my se hrneme do roztřeseného autobusu. Po cestě do Žďáru nad Sázavou se dozvídáme, že fialové lány jsou osázeny svazenkou a že Smrk má nejen talent na odvedení pozornosti, ale také na polknutí celé buchy bez jediného kousnutí. Cesta proběhla hladce, přišli jsme pouze o jednu (myšleno buchtu).

Ve Žďáru jsme provedli bleskový výsadek, trochu jsem zazmatkoval při hledání vlakového nádraží, ale nalodění na správný vlak, který nás doveze přímo do Nedvědic, proběhlo již bezchybně. Po cestě jsme zjistili, co se skrývá v TomTomovi. Kdo chtěl, tak si za drobný poplatek mohl prohlédnout výběh skunka kubišového. A to prosím nikoliv za mřížemi, ale za sklem v meziprostoru osobního vlaku. A taky jsme bohužel neuhlídali druhou buchtu. Respektive hlídač Fanda ji neuhlídál, ale alespoň detekoval a notifikoval její zánik.

Cesta uběhla poměrně rychle a v Nedvědicích se setkáváme s Li a s Žofkou. Li přebaluje Žofku, my zase batohy, velké ládujeme do auta, malé na záda a kvapným tempem vyrážíme směr hrad Pernštejn, který se nedobytně tyčí na kopci mezi vesnicemi Nedvědice a Pernštejn. Za necelou třičtvrtěhodinku nám totiž začíná prohlídka. K hradu vede cesta přímá. Čím přímější, tím strmější a někteří začínají litovat, že s námi na výlet vyrazili. Dobýváme první stupeň hradu a litování již dávno není na místě. Hrad se před námi tyčí ve své poloviční kráse, celá nás totiž čeká až na druhém a první nádvoří, kam se po čůrací pauze vydáváme.

Nestačím se divit kráse hradu a své nadšení dávám hlasitě najevo. Smrk raději dělá, že k nim nepatřím a stydí se před pohledy kolemjdoucích turistů. Žofka vesele pobrukuje a děti zajímá, kdy půjdeme nakoupit suvenýry. Říkáme, že až půjdeme zpátky a s hrůzou si uvědomujeme, že to je již třetí věc, kterou jsme přislíbili na zpáteční cestu. První byla skluzavka u ovcí a druhý byl trkač u potoka. Trkač jsme sice nezvládli, ale to bych předbíhal.

Prohlídka s názvem Ztratila se bílá paní byla uzpůsobena pro děti. Proběhla formou hledání bílé paní pomocí různých indicií. Užíváme si krásy hradu zevnitř, hledáme malé zubříky a díváme se nad výřečnost malého hošíka, který neustále skáče slečně průvodkyni do řeči. Někteří z nás mají požitky z toho, že mohou v domnělé nevědomosti porušit zákaz focení (já to nebyl!). Dokonce jsme pochopili, proč byl do hradu zakázán vstup s noži. Dekorativní pudinky tolik lákaly, že to Smrk málem nevydržel a začal porcovat.

Prohlídka rovněž rychle utekla, bílou paní jsme nakonec společnými silami vypátrali a o zážitek bohatší vyrážíme plnit zásoby místního občůdku se suvenýry. Množství času tam trávíme více než velké, stejně tak to bylo s množstvím zakoupených suvenýrů. Obzvláště cínově vypadajícím necínovým vojáčkům věnujme trochu pozornosti, protože o nich bude ještě řeč. Nákupní horečka byla uspokojena, můžeme se tedy vydat najít příjemné místo na oběd.

To se daří celkem záhy, rozkládáme tedy deku a ládujeme oběd, až máme boule za ušima. Řízek vyhrává na plné čáře co se týče četnosti. A aby nám trochu slehlo, tak vyhláshujeme soutěž o nejdéle trvající prkénko - kdo vydrží nejdéle v poloze připomínající poloviční klik. Smrk pod záminkou, že bude soudcovat zbaběle prchá z předem prohraného boje. Na plné čáře vítězí Adam, vydržel nejdéle.

A abychom celý den neproseděli a neprojedli, tak se loučíme s Lenkou a Žofkou a vydáváme se po neznačené naučné stezce na malý okruh kolem hradu. Necelé dva kilometry se nám trochu natahly a tak nějak si začínáme uvědomovat, že na vlak daleko a času málo. Přidáváme do kroku, slibujeme, prosíme, vyhrožujeme a nakonec nacházíme řešení v tom, že oželíme dávno

slíbenou prohlídku trkacího ventilu (tzv. trkače) a u ovcí se zdržíme na nezbytně nutnou dobu, maximálně na 3 jízdy na osobu. Nicméně cesta rozhodně nebyla zbytečná, protože nás obohatila o dva krásné pohledy na hrad z různých úhlů, krásnou přírodu a o poznání nového stromu jménem habr. Obzvlášť Adam by si jeho název mohl zapamatovat. A v Kačce asi obživil fotografický duch. Doufám, že nebude mít lepší fotku hradu než já.

Kousek před cílem se od nás odpojuje Smrk, aby se znovu vydal na přímou-strmou cestu k hradu, kde si Lukyn zapomněl svého necínového vojáčka kdesi na obědovém místě. Tuto skutečnost si uvědomil asi v polovině našeho okruhu kolem hradu. Vojáček byl zachráněn, a my i orosený a lehce dýchavičný Smrk jsme dorazili včas na vlakové nádraží, kde jsme si opět nabalili své těžké batohy a za chvíli nám přijel vlak, který nás dovezl do nedaleké Bystřice.

Výsadek opět proběhl hladce a nás čekala cesta dlouhá necelý kilometr. S nadšením jsme zjistili, že část cesty vedla pohádkovou alejí. S batohy na zádech jsme tedy vyzkoušeli nízké lanové aktivity a další různé kratochvilné atrakce pro menší i větší děti. Na závěr si každý strčil ruku do nosní dírky obřího zubra a Míša nás informoval o tom, že kroužek v jeho nose je opravdu hustý. Poděkoval jsem mu za informaci a podotkl, že kdyby byl řídký, tak by mu z toho nosu vytekl. Nohy byly utápané, ale klubovna byla již v dohledu.

S povděkem jsme k ní dorazili a zhroutili se na zem. Rychle jsem probádal klubovnu, zjistil jsem, co jsem zjistil a děti mezi tím začaly připravovat svačinu. Nadlábli jsme se a začali rozmýšlet, co dál. Spát budeme určitě venku, oheň rozděláme v ohništi a večeři uvaříme na elektrickém sporáku. Někdo si dá buřta pečeného na ohni, někdo polévku. Ráno brzy vstaneme, abychom vše stihli a to je asi zatím vše, co potřebujeme vědět.

Proto se dělíme na dvě party, jedna pod mým velením vyráží na travnatý plácek s píchlým basketákem hrát fotbal, druhá pod Smrkovým vedením jde zkoumat nosní díрку zmíněného zubra (a asi také znovu projít atrakce, které nabízí pohádková alej). Za naší skupinku můžu říct, že jsme si to opravdu užili. Tráva vysoká, míč úplně měkký, ale to nás neodradilo a mastili jsme fotbal snad hodinu a půl. Naštěstí nás přišla vysvobodit druhá skupinka s informací, že už je čas na večeři. Vyčerpaní ale nadšení nejen vysokým skóre asi 15:16, ale i výbornou hrou (dodatečně vyhláši nejlepšího hráče zápasu - Lukyho), jsme se odebrali zpět do klubovny.

A teď to začalo: rozdělat oheň, nakrájet chleba, připravit ošťůráky, nakrájet buřty, cibuli, oloupat brambory, dát vařit polévku, péct buřty, nakrmit hladové dítě, připravit pro něj spaní, zamíchat s polévkou, nezapomenout ji ochutit, uvařit čaj, zkontrolovat nosnost houpačky, zase zamíchat s polévkou, ztlumit elektrický vařič, umýt naběračku, přenosit batohy, z čaje udělat nasycený cukerný roztok, vydávat polévku, nalívat čaj, přikládat na oheň, utišit plačící dítě a zhlédnout ohňostroj. No, byl to hukot a za velmi krátký čas jsme stihli velké množství úkonů. Na závěr jsme si zazpívali s kytarou, pověděli pár vtipů a začali se chystat na spánek. Večer to byl moc pěkný.

Roztáhnout cely, rozložit karimatky jednu vedle druhé a Áďo, jestli si myslíš, že na své karimatce budeš spát sám, tak to jsi na omylu. Vedle tebe se přinejmenším vejdou tři kamarádi. A už jako housenky vedle sebe všichni leží a někteří ještě štěbetají. Z někoho se vyklubou ráno krásný motýl a někdo prostě zůstane ošklivou housenkou, Smrku. Ale už je téměř hodina před půlnocí, takže hybajte spát úplně všichni. Noc raději popisovat nebudu, protože fotbalisté na protějším hřišti nejspíše oslavovali první gól sezony. Nicméně děti si toho ani nevšimly a spaly celou noc jak nemluvnata.

Ráno nás čekalo překvapení v podobě lehkého májového deštíku. Rychlá evakuace proběhla naprosto bravurně, ani ponožka nezůstala na trávě. Někdo se šel dospat do společenské místnosti skautské klubovny, někdo se pomalu začal balit. Uvaříme čaj, ohřejeme polévku, vyčistíme zuby a opláchneme obličej.

Střídavě prší a nás trápí dilema, zda jít do lanového parku či nikoliv. Rozštípne to Pet'a (paní Illíková) z lanáče, když nám zavolá, že vše bude bezpečné i za případného deště. Rozhodujeme nevzdávat se našeho původního plánu, čehož následně vůbec nelitujeme. Kolem 7. hodiny ranní se budí i Žofka, ale svým pláčem se jí nedaří budít ostatní, proto se do toho musím vložit já.

Neochotně, ale přece vstává i zbytek osazenstva klubovny až na Kubu, který dělá, že je ospalý.

Balíme batohy, spacáky a karimatky, čistíme zuby, chystáme snídani. Nechal jsem namazat i půl bochníku chleba s paštikou, ale jelikož jsou na snídani výborné buchtý (tímto všem maminkám-buchtovým dodavatelkám děkujeme, snídaně to byla královská), paštiku tlačím sám a Smrk mě při tom nešetří.

Devátá hodina se přiblížila, musíme vyrazet směr lanové centrum. Blížíme se a nestačíme zírat na tu výšku, ve které jsou umístěné atrakce (no, možná spíše smrtonosné a zákeřné lanoví). Tipujeme výšku 8 - 10 metrů, ale paní majitelka Pet'a nás ujišťuje, že vše je ve 12 metrech.

Dostáváme školení, jak správně vlézt do sedáku a už na treňažeru trénujeme - děti "slačování" a já se Smrkem jištění.

A jde se na věc. Začínáme na "atrakcích", kde si vždy dvojice musí pomáhat. Vylezu nahoru celkem sebejistě, mrknu dolů, sepne pud sebezáchovy, křečovitě se chytanu sloupu a pak už si pamatuji jenom to, že mě Smrk odtrhává od sloupu, před očima mi probíhá celý život a najednou jsme dole a prý máme vše za sebou. Kolena se třesou, ruce nejsou cítit. Druhá překážka bude dle slov Peti ještě horší. No, přeskočme další trapnou chvíli. Děti ale zvládly vše naprosto bravurně. Nejlepšími lezkyněmi se ukázaly holky. V lanoví vypadaly sebejistě a poskakovaly tam jako laňky. Dokonce i Mára zvládla téměř všechny "atrakce" na jedničku.

Toto tedy máme za sebou a jde se na skoky. Tarzaní skok byl krutý. Vylézt na 12 metrů vysoký kmen nebyl zas až takový problém. Postavit se na jeho vršku bez jakékoliv opory už bylo horší, otočit se ve stoje na tomto kmenu o 270 stupňů bylo na pováženou a skočit na cca 2 metry vzdálenou hrazdu v podstatě do prázdného prostoru bylo nervy drásající. Skočili téměř všichni, klobouk dolů. Já pro jistotu zkontroloval, jestli je v trenkách zezadu vše v pořádku. Vše jsme završili atrakcí Big Swing. Možná bych ji přejmenoval na Big Shock. Pět metrů volným pádem na jehož konci vás zachytí obří houpačka na lanech - tomu říkám zážitek. Příště se organizátorů zeptám předem, jestli si zopakovali první pomoc pro případ náhlé zástavy srdce, aby mě mohli oživit. Shodli jsme se na tom, že závěrečný zážitek byl opravdu nejlepší z nejlepších.

Balíme, loučíme se a celou cestu (prakticky až domů do Jihlavy) se nebavíme snad o ničem jiném než o zážitcích v lanovém parku. Zájemcům můžeme vřele doporučit a tímto děkujeme Petě a Majdě za nezapomenutelné adrenalinové chvíle.

V klubovně už jen dobalíme pár drobností, lehounce uklidíme, ohřejeme a namažeme oběd, předáme klíče od klubovny místnímu skautovi, najíme se, doplníme pití a pomalu vyrazíme směr vlakové nádraží skrz pohádkovou alej. Ale ještě jsem zapomněl na nanuky. Li opustila plačící Žofku, aby byla za 10 minut zpátky s plným pytlem nanuků. Po příchodu na vlakové nádraží jsme se opět zhroutili, únava začíná být znát. Doprava vlakem je úmorná a dokonce jsem připustil, že kombinace autobus-osobní vlak směrem Jihlava-Bystřice byla příjemnější než kombinace osobák-rychlík-osobák opačným směrem. Vše proběhlo v pořádku, někdo si pospal, někoho divá zvěř pospat nenechala. Nejmenované osobě jsem vysvětlil, že toaleta ve vlaku je pouze jedna a že rozhodně není výhradně pánská. V osobáku v HB se setkáváme s přáteli vracejícími se z vody. Přijíždíme na vlakové nádraží a někteří padají do náručí svých maminek a tatínků. Dokonce i Li s Žofkou nám stihly přijít naproti. A je tu konec, máme na co vzpomínat. Drakonoši prožili jeden z nezapomenutelných víkendů, doufám, že mi všichni dají za pravdu. Díky za účast a doufáme, že takovýchto výprav bude více.